

Sygn. akt III K 324/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: protokolant sądowy – stażysta Paulina Kępińska

przy udziale Prokuratora Marcina Komorowskiego, Leszka Niewińskiego, Ariadny Ochnio, Agnieszki Bachryj, Arkadiusza Jaraszka, Michała Pomianowskiego, Ewy Sitarskiej, Marleny Franaszczuk, Anny Sieradzkiej – Kośli, Adama Pruszyńskiego, Joanny Oliwy, Piotra Bednarza, Joanny Jarzęckiej - Grzeszczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8.12.2011r., 20.01.2012r., 17.05.2012r., 12.06.2012r., 18.07.2012r., 29.08.2012r., 6.12.2012r., 17.01.2013r., 15.02.2013r. , 11.03.2013r., 22.04.2013r., 21.05.2013r., 16.07.2013r., 12.12.2013r., 23.01.2014r.

sprawy przeciwko

A. S. (1)

synowi M. i Z. zd R.

ur. (...) w Ł.

oskarżonemu o to, że:

I. w okresie od września 1999r. do października 2000r. w Ł. działając czynem ciągłym nabył trzy samochody o wartości nie mniejszej niż 131 000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych, w tym:

- samochód marki D. (...) o wartości 31060 zł pochodzący z kradzieży na szkodę E. O.
- samochód marki D. (...) o wartości 50000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę obywatela Niemiec;
- samochód marki M. (...) o wartości 50000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę M. T.

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

II. w okresie od 19 listopada 1999r. do 2 października 2000r. w Ł., działając czynem ciągłym wyłudził z Urzędu Miasta w Ł. trzy dowody rejestracyjne na samochody: D. (...) o nr (...), D. (...) o nr (...) i M. o nr (...) posługując się w trakcie rejestracji sfałszowanymi dokumentami zakupu w/w pojazdów

tj. o czyn z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

oraz przeciwko

M. G.

synowi A. i S. zd J.

ur. (...) w B.

oskarżonemu o to, że:

I. w okresie od września 1999r. do października 2000r. w N. działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z E. J. i M. A. nabył i pomagał w ukryciu trzech samochodów o łącznej wartości nie mniejszej niż 286000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych, w tym:

- samochód marki D. (...) o nr rej. (...) i wartości 58000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę A. S. (2),
- samochód marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 48000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę n/ n osoby;
- samochód marki M. (...) o nr rej. (...)AH o wartości 180000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę firmy (...) z Austrii

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

II. w okresie od 8 września 1999r. do 23 października 2000r. w N., działając czynem o charakterze ciągłym wyłudził z Urzędu Gminy w N. dwa dowody rejestracyjne na samochody marki D. (...) o nr (...) oraz M. (...) o nr (...), a także dowód odprawy celnej z Oddziału Celnego w B. na samochód D. (...), posługując się w trakcie rejestracji i clenienia sfałszowanymi dokumentami zakupu pojazdu

tj. o czyn z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

I. ustalając w ramach zarzucanego oskarżonemu A. S. (1) w pkt I czynu, że trzy zachowania wskazane w akcie oskarżenia jako składające się na ten czyn stanowią odrębne czyny i w zakresie czynu polegającego na nabyciu we wrześniu 1999r. samochodu D. (...) pochodzącego z kradzieży na szkodę E. O. przy przyjęciu wartości tego samochodu na kwotę 22100 zł tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk oraz w zakresie czynu polegającego na nabyciu w grudniu 1999r. samochodu marki D. (...) pochodzącego z kradzieży na szkodę obywatela N. przy przyjęciu wartości tego samochodu na kwotę 43800 zł tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk uniewinnia oskarżonego A. S. (1), zaś uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dacie bliżej nieustalonej nie później 21.09.2000r. nabył samochód marki M. (...) pochodzący z kradzieży na szkodę M. T. przy czym ustala wartość pojazdu na kwotę 34939zł tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. ustalając w ramach zarzucanego oskarżonemu A. S. (1) w pkt II czynu, że trzy zachowania wskazane w akcie oskarżenia jako składające się na ten czyn stanowią odrębne czyny i w zakresie czynu polegającego na wyłudzeniu w dniu 19.11.1999r. z Urzędu Miasta w Ł. poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na samochód D. (...) o nr rej. (...) poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu polegające na posłużeniu się w trakcie rejestracji jako autentycznymi podrobionymi dokumentami zakupu tego pojazdu tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz czynu polegającego na wyłudzeniu w dniu 28.12.1999r. z Urzędu Miasta w Ł. poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na samochód D. (...) o nr rej. (...) poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu polegające na posłużeniu się w trakcie rejestracji jako autentycznymi podrobionymi dokumentami zakupu tego pojazdu tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk uniewinnia oskarżonego A. S. (1), zaś w zakresie czynu polegającego na wyłudzeniu w dniu 2.10.2000r. z Urzędu Miasta w Ł. poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na samochód M. o nr rej. (...) pochodzący z kradzieży na szkodę M. T. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu przy ustaleniu, że wprowadzenie w błąd polegało na posłużeniu się w trakcie rejestracji dokumentami nie dotyczącymi zakupu tego pojazdu tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 272 kk postępowanie wobec oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 pkp umarza;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu A. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

IV. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 3.07.2001r. do dnia 26.07.2001r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom kary grzywny;

VI. oskarżonego M. G. uznaje za winnego tego, że w okresie od września 1999r. do października 2000r. w N. działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. i inną ustaloną osobną w krótkich odstępach czasu w wyniku z góry powziętego zamiaru nabył samochód marki D. (...) o nr rej. (...) o wartości 35492 zł pochodzący z kradzieży na szkodę A. S. (2), przyjął, a następnie pomógł do ukrycia samochód marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 47800 zł pochodzący z kradzieży na szkodę n/n osoby, przyjął samochód marki M. (...) o nr rej. (...)AH o wartości 90600 zł pochodzący z kradzieży na szkodę firmy (...) z Austrii przy czym łączna wartość samochodów wynosiła 173892 zł tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego M. G. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II wyczerpującego dyspozycję art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu M. G. kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu M. G. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

X. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 11.04.2001r. do dnia 11.05.2001r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

Sygn. akt III K 324/11

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999r. do października 2000r. w N. działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z E. J. i M. A. nabył i pomagał w ukryciu trzech samochodów o łącznej wartości nie mniejszej niż 286000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych, w tym:

- samochód marki D. (...) o nr rej. (...) i wartości 58000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę A. S. (2),

- samochód marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 48000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę n/n osoby;

- samochód marki M. (...) o nr rej. (...)AH o wartości 180000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę firmy (...) z A.

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

II. w okresie od 8 września 1999r. do 23 października 2000r. w N., działając czynem o charakterze ciągłym wyłudził z Urzędu Gminy w N. dwa dowody rejestracyjne na samochody marki D. (...) o nr (...) oraz M. (...) o nr (...), a także dowód odprawy celnej z Oddziału Celnego w B. na samochód D. (...), posługując się w trakcie rejestracji i clenienia sfałszowanymi dokumentami zakupu pojazdu

tj. o czyn z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

A. S. (1) został oskarżony o to, że

III. w okresie od września 1999r. do października 2000r. w Ł. działając czynem ciągłym nabył trzy samochody o wartości nie mniejszej niż 131 000 zł wiedząc, że pojazdy pochodzą z czynów zabronionych, w tym:

- samochód marki D. (...) o wartości 31060 zł pochodzący z kradzieży na szkodę E. O.

- samochód marki D. (...) o wartości 50000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę obywatela Niemiec;

- samochód marki M. (...) o wartości 50000 zł pochodzący z kradzieży na szkodę M. T.

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

IV. w okresie od 19 listopada 1999r. do 2 października 2000r. w Ł., działając czynem ciągłym wyłudził z Urzędu Miasta w Ł. trzy dowody rejestracyjne na samochody: D. (...) o nr (...), D. (...) o nr (...) i M. o nr (...) posługując się w trakcie rejestracji sfałszowanymi dokumentami zakupu w/w pojazdów

tj. o czyn z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. w kwietniu 2000r. poznał E. J. i jego żonę przy okazji sprzedaży im nieruchomości przy ul. (...) w N.. E. J. zlecił M. G. wykończenie prac budowlanych przy domu w N.. Oskarżony poszukiwał samochodu celem jego zakupu. E. J. zaoferował mu samochód **D. (...)**, za który oskarżony zapłacił mu 7000 zł. Samochód ten pochodził z kradzieży dokonanej w dniu 20 stycznia 1999r. na szkodę A. S. (2). Wartość samochodu w chwili kradzieży wynosiła 58000 zł. Pojazd posiadał pierwotnie numer VIN (...). Po jego kradzieży numer VIN został przeбитo na numer (...). E. J. przekazał oskarżonemu dokumentację dotyczącą pojazdu w tym dokument, z którego wynikało, że pojazd ten oskarżony nabył od firmy (...) w K. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. G. k. 2398 -2400 z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1932-1935, zeznania świadka G. T. k. 910, wypis aktu notarialnego k. 1308-1310, zeznania świadka A. S. (2) k. 1008 z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2084, zeznania świadka B. K. k. 1000-1003 z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2153-2156, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 1552, pismo C. k. 1553, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 1554-1555).

W dniu 8.09.1999r. oskarżony wystąpił do Urzędu Gminy w N. o rejestrację samochodu D. (...) o nr VIN (...). Do wniosku oskarżony dołączył dokumenty w postaci dowodu odprawy celnej, rachunku dotyczącego kupna pojazdu i dowodu kanadyjskiego. W dniu 8.09.1999r. Urząd Gminy w N. po rozpatrzeniu wniosku oskarżonego dokonał czasowej rejestracji pojazdu, a w dniu 14.10.1999r. samochód został ostatecznie zarejestrowany. Z dołączonej do wniosku dokumentacji wynikało, że samochód ten 28.06.1999r. oskarżony M. G. nabył od kanadyjskiej firmy (...) które to zdarzenie w rzeczywistości nie miało miejsca. Nadto oskarżony złożył w dniu 3.09.1999r. w Urzędzie Celnym w W. Oddział Celny w B. wniosek o dokonanie odprawy celnej samochodu D. (...), w którym podał nieprawdziwe okoliczności dotyczące nabycia i sprowadzenia tego samochodu do Polski uzyskując dowód odprawy celnej. (dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G. k. 2398-2400, 2404 z akt sprawy IIIK 400/11– kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1932-1395, 1936, wniosek k. 1487, decyzja k. 1488, 1489 dokumentacja przedłożona do rejestracji k. 1492-1500, 1502-1514, 1516-1524).

W wyniku przeszukania na posesji oskarżonego w dniu 11.04.2001r. zabezpieczono umowę kupna sprzedaży samochodu D. (...), z której wynika, że M. G. w/w pojazd zbył w dniu 26.01.2001r. na rzecz A. M. (1) (protokół przeszukania k. 1529-1530, umowa k. 1531).

Samochód ten nigdy nie był w posiadaniu A. M. (1) (protokół przeszukania k. 1543-1545, zeznania świadka A. M. (1) k. 989v z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k.2072).

Po kilku miesiącach M. G. przekazał samochód M. A. który zamierzał go sprzedać wykorzystując dane sąsiadki R. L. – A. M. (1). W dniu 17 kwietnia 2001r. samochód został odnaleziony przez Policję w miejscowości Ł. (protokół oględzin k. 1532-1535, materiał pogładowy k. 1537-1542).

Z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii wynika, że numer nadwozia w samochodzie D. (...) nie jest numerem fabrycznym. Biegły ustalił fabryczny numer VIN (...) (opinia biegłego k. 1546-1548, 1550-1552). Samochód o takim numerze został skradziony w dniu 20.01.1999r. na szkodę A. S. (2), który w dniu kradzieży użyczył samochód B. K. (pismo C. stu k. 1553, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 1554-1555).

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów wynika, że wartość samochodu D. (...) w czasie nabycia go przez oskarżonego M. G. wynosiła 35492 zł. (dowód: opinia biegłego k. 519-553)

W maju 2000r. M. G. przyjął od E. J. samochód **M. (...)** o nr rej. (...)AH skradziony 5.10.1999r. na szkodę firmy (...) w Austrii. Samochód ten pierwotnie nosił numer (...) (dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. G. k. 2398 -2400, 2404 z akt sprawy IIIK 400/11– kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1932-1935, 1936, informacja z (...) k. 1330, zeznania A. V. k. 1332-1333, 1336-1337, postanowienie o wszczęciu dochodzenia k. 1310, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 1348-1349, wniosek wraz z załącznikami k. 1350-1356) Po kradzieży numer ten został przebity na numer (...). Z informacji D. C. wynika, że samochód o numerze (...) nie figuruje w komputerowej bazie danych producenta o pojazdach wyprodukowanych (dowód: informacja z D. C. (...)).

Samochód w dniu 24.12.1999r. został zarejestrowany w Urzędzie Gminy W. – U. na dane T. W.. Do wniosku zostały dołączone podrobione dokumenty dotyczące nabycia przez tą osobę samochodu na terenie N. oraz podrobiona dokumentacja dotycząca odprawy celnej w/w samochodu (dowód: zeznania świadka T. W. k. 124, 126-127 z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1950, 1953-1954, k. 696-697, dokumentacja dotycząca rejestracji pojazdu k. 1282, k. 1283, k. 1284-1295, 1312-1317).

W wyniku przeszukania mieszkania przy ul. (...) w W. zajmowanego przez E. J. odnaleziono dokumenty w postaci karty pojazdu nr (...) samochodu M. (...) na dane T. W., kopię tłumaczenia karty samochodu M. podpisany przez tłumacza A. G. (1), deklarację dotyczącą samochodu M. na dane T. W.. (dowód: protokół przeszukania k. 1777-1791)

Samochód ten w dniu 22.11.2000r. został ujawniony w wyniku przeszukania na posesji M. G. (protokół przeszukania k. 1298-1300, protokół oględzin k. 1301-1305)

Z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii wynika, że numer (...) nosi ślady przerabiania i nie jest numerem pierwotnym- fabrycznym. Numer przerobiono poprzez zatarcie mechanicznie czterech ostatnich znaków numeru i naniesienie w to miejsce nowych znaków. Pierwotny numer nadwozia to (...) (dowód: opinia k. 1318-1320, 1322-1325).

Podczas oględzin pojazdu w dniu 12.01.2001r. przeprowadzono eksperyment polegający na sprawdzeniu kluczyka nadesłanego z A.przez właściciela pojazdu. Kluczykiem tym otwarto drzwi, bagażnik i uruchomiono stacyjkę (dowód: protokół oględzin k. 1326-1329).

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów wynika, że wartość samochodu M. w czasie przyjęcia go przez oskarżonego M. G. wynosiła 90600 zł. (opinia biegłego k. 519-553)

W październiku 2000r. M. G. przyjął od E. J. kolejny samochód tj. **M. (...)** o nr rej. (...) skradziony na szkodę nieznaną osobie. W dniu 23.10.2000r. M. G. złożył w Urzędzie Gminy w N. wniosek o rejestrację tego pojazdu przedstawiając m.in. dokumenty odprawy celnej samochodu na dane K. P., umowę nabycia tego pojazdu w dniu 18.10.2000r. od K. P., która to transakcja nigdy nie miała miejsca. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. G. k. 2398 -2400, 2404 z akt sprawy IIIK 400/11– kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1932-1935,1936 zeznania świadka K. P. k. 914, 915, k. 917-918 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2028-2030 oraz k. 4052 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2001, dokumentacja nadesłana przez S. Powiatowe w P. k. 1432-1448).

Z dokumentów dostarczanych przez E. J. M. G. wynikało, że samochód został odprawiony w dniu 17.10.2000r. w Urzędzie Celnym w W. na nazwisko K. P. nr nadwozia (...). Dokument ten został sfałszowany. M. G. po aresztowaniu E. J. samochód przekazał jego bratu M. A., który zlecił R. L., aby przerejestrował samochód i sprzedał. R. L. zaproponował za odpłatnością zarejestrowanie samochodu M. swojemu koledze M. B. (1) vel B.. M. G. zawarł w dniu 13.12.2000r. z M. B. (1) vel B. fikcyjną umowę sprzedaży samochodu M.. Samochód ten następnie R. L. sprzedał w dniu 2 marca 2001r. Z. i M. W., którzy ofertę sprzedaży samochodu znaleźli w ogłoszeniu z gazety. Pieniądze uzyskane ze sprzedaży samochodu R. L. przekazał M. A. i G. T. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. G. k. 2399 -2400, 2404 z akt sprawy IIIK 400/11– kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1934-1935, 1936, zeznania świadka R. L. k. 2430-2431, 2432-2433, 2434-2435 z akt sprawy IIIK 400/11- kserokopie w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1957, 1959, 1960-1961, 1962- 1963, k. 124 z akt sprawy IV K 1821/06, k.806-808, zeznania świadka M. B. (1) vel B. k. 4009-4010 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1994-1995, k. 770-773, 812-813, zeznania świadka Z. W. k. 878v-879 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2057-2058, k. 3881v-3882v z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k.2064-2066, zeznania świadka M. W. k. 3882v-3883 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2066-2067, wniosek o rejestrację pojazdu k. 1450, umowa kupna – sprzedaży k. 1451, 1456 -1457, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 1452, 1455 decyzja k. 1454, protokół oględzin pojazdu k. 1475-1479).

Z informacji T. A. wynika, że samochód o numerze (...) nie był nigdy w Niemczech zarejestrowany, a numer rejestracyjny widniejący na dokumentacji dotyczącej nabycia tego pojazdu przez K. P. jest fałszywy. (dowód: informacja z T. A. k. 1430).

Biegły z zakresu mechanoskopii wskazał, że numer (...) nosi ślady przerabiania i nie jest numerem fabrycznym. Biegły ustalił prawdopodobny oryginalny numer VIN oraz oryginalny numer silnika. (dowód: opinia k. 1480-1482, 1484-1486).

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów wynika, że wartość samochodu M. w czasie przyjęcia go przez oskarżonego M. G. wynosiła 47800 zł.(dowód opinia biegłego k. 519-553)

Oskarżony M. G. został zatrzymany w dniu 11.04.2001r. (dowód: protokół zatrzymania k. 1893-1893v)

W dniu 8.09.1999r. w W. został skradziony pojazd **D. (...)** o nr rej. (...) i numerze nadwozia VIN (...) na szkodę E. O.. Wartość samochodu pokrzywdzona wskazała na kwotę 31060 zł. (dowód: zeznania świadka E. O. k. 1195v z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2086, zgłoszenie szkody k. 1598-1602, rachunek k. 1604 , postanowienie o wszczęciu dochodzenia k, (...), postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 1594-1595). (...) S.A wypłaciła E. O. odszkodowanie za skradziony pojazd w wysokości 29900 zł. Z tego tytułu w dniu 9.03.2000r. nastąpiła cesja praw. (dowód: cesja praw k. 1597)

Następnie samochód ten został zarejestrowany w dniu 29.10.1999r. w Urzędzie Miasta w N. na dane S. Z.. (dowód: wniosek k. 1558). Do zarejestrowania samochodu nakłonił S. Z. M. B. (2). Do wniosku zostały załączone dokumenty

nabycia pojazdu od firmy z Holandii oraz dokumenty odprawy celnej (dowód: zeznania świadka S. Z. k. 940-941, k. 1185-1185v. z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2143-2143v, k. 1559-1572). Decyzją z dnia 29.10.1999r. pojazd ten został zarejestrowany (dowód: decyzja k. 1573) . Z informacji C. expert wynika, że samochód o wskazanym numerze VIN nigdy nie był zarejestrowany na terenie Holandii, a nr rej. (...) -VG przyporządkowany jest do samochodu B. (dowód: informacja k. 1574). Urząd Celny we W. nie potwierdził faktu przekroczenia i dokonania odprawy celnej samochodu D. (...) w dniu 15.09.1999r. dla S. Z. (dowód: pismo UC k. 1575).

W dniu 18.11.1999r. samochód ten został nabyty przez A. S. (1) działającego na rzecz firmy PPHU (...) w Ł., której był prezesem. Na okoliczność zakupu została sporządzona umowa kupna – sprzedaży, z której wynika, że firma (...) samochód ten nabyła od S. Z. za kwotę 26800 zł.(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) k. 670, zeznania świadka W. O. k. 1148v-1149, 1252-1252v z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2076-2077, 2150-2151, umowa k. 1576, wniosek o zaliczkę k. 1647, pokwitowanie k. 1648,).

A. S. (1) w dniu 19.11.1999r. złożył w imieniu firmy wniosek o rejestrację pojazdu w Urzędzie Miasta Ł. dołączając umowę kupna sprzedaży. W tym samym dniu została wydana decyzja o czasowej rejestracji pojazdu (dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) k. 2304 z akt sprawy IIIK 400/11, k. 670, wniosek o rejestrację pojazdu k. 1636, dokumenty dołączone do wniosku k. 1637, 1639, 1641 – 1645, decyzja k. 1579, 1638).

W dniu 19.07.2001r. dokonano przeszukania posesji W. O.-członka zarządu i dyrektora do spraw produkcji w firmie (...) przy ul. (...) w Ł., gdzie ujawniono i zabezpieczono pojazd marki D. (...) nr VIN (...) oraz dokumenty dotyczące nabycia i rejestracji pojazdu. (dowód: protokół zatrzymania rzeczy k. 1556-1557).

Z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii wynika, że numer VIN i numer silnika noszą ślady przerabiania. Biegły ustalił prawdopodobny numer oryginalny VIN (dowód: opinia biegłego k. 1580-1582, 1584-1585).

Z protokołu eksperymentu procesowego wynika, że kluczyk nadesłany przez ubezpieczyciela samochodu (...) S.A. pasuje do samochodu zabezpieczonego u W. O. (dowód: protokół eksperymentu procesowego k. 1605-1609).

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów wynika, że wartość samochodu D. (...) w czasie nabycia go przez oskarżonego A. S. (1) wynosiła 21439zł.(dowód: opinia biegłego k. 519-553, 1100-1101)

W dniu 15 lutego 1999r. w Niemczech został skradziony samochód **D. (...)** na szkodę firmy (...) w K.. Z tytułu kradzieży wypłacono odszkodowanie w wysokości (...). Samochód posiadał numer VIN (...). Po kradzieży numer ten przebito na numer VIN (...), a następnie samochód został zarejestrowany na dane B. Ś. w Urzędzie D. M. (dowód: wniosek o rejestrację k. 1732, rachunek uproszczony k. 1733., pismo z car expert k. 1735, 1752, pełnomocnictwo k. 1753, oświadczenie własności k. 1757, zawiadomienie o szkodzie wraz z tłumaczeniem k. 1760-1765, informacja Policji w N. wraz z tłumaczeniem k. 1766-1768, pismo car expert k. 1776)

W dniu 19.12.1999r. samochód D. (...) nabył A. S. (1) działając w imieniu PPHU (...) w Ł.. Została sporządzona umowa zakupu pojazdu, z której wynika, że samochód ten został nabyty od B. Ś. za kwotę 49700 zł (dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) 674, zeznania świadka W. O. k. 1148v-1149 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2076-2077, umowa k. 1618, 1695).

W dniu 28.12.1999r. A. S. (1) złożył wniosek w Urzędzie Miasta Ł. o rejestrację samochodu D. (...) dołączając umowę kupna samochodu, dowód rejestracyjny pojazdu, odpis z rejestru handlowego, tablice rejestracyjne, regon i oświadczenie. Tego samego dnia została wydana decyzja o czasowej rejestracji pojazdu (wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) k. 2304 z akt sprawy IIIK 400/11, wniosek k. 1611, decyzja k. 1612, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 1616).

Biegły z zakresu mechanoskopii wskazał, że odczytany przez niego numer VIN znajdujący się w samochodzie nie jest numerem fabrycznym. Biegłemu udało się odczytać końcówkę pierwotnego numeru identyfikacyjnego nadwozia, która posłużyła do identyfikacji pojazdu (opinia biegłego k. 1724-1726, 1728-1730)

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów wynika, że wartość samochodu D. (...) w czasie nabycia go przez oskarżonego A. S. (1) wynosiła 43800zł.(dowód: opinia biegłego k. 519-553).

B. Ś. nigdy nie zamieszkiwała pod adresem ul. (...) w W.. Numer PESEL tej osoby wskazany w dokumentacji dotyczącej nabycia pojazdu od firmy (...) jest błędny (zeznania świadka K. Ś. k. 1351v z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2080, pismo Urzędu Miasta Stołecznego W. k. 1063)

W dniu 18 lipca 2000r. w W. został skradziony samochód marki **M. (...)** o nr rej. (...) na szkodę M. T.. Z tytułu kradzieży pokrzywdzonemu wypłacono kwotę 38432,70 zł (informacja z (...) k. 1708, zgłoszenie kradzieży k. 1711, 1714, 1740-1741 faktura k. 1717, zaświadczenie k. 1718, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 1721-1722, decyzja k. 1734, pismo W. k. 1737, cesja k. 1738-1739)

G. T. i M. A. zaproponowali sprzedaż innego samochodu M. (...) o numerze (...) A. A. (3) prowadzącemu Zakłady (...) w D.. Samochód ten, pochodzący z kradzieży, zarejestrowany był na B. S. (1) (dowód zeznania świadka A. A. (3) k. 809-811, zeznania świadka R. L. k. 2430-2431, 2432-2433, 2434-2435 z akt sprawy IIIK 400/11, k. 124 z akt sprawy IV K 1821/06, k. 806-808, zeznania świadka A. P. (2) k. 2478-2480 z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2089-2092, częściowo zeznania świadka G. T. k. 911, k. 2223-2225 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2006-2009, k. 2227-2227v z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2010-2011, k. 2388 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2017, k. 3870 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2020, zeznania świadka B. S. (1) k. 938-939, k. 2170-2171 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2033/, oraz (...) z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2037, dokumentacja dotycząca rejestracji pojazdu k. 1373-1389, 1398-1405).

Z informacji D. C. wynika, że samochód o numerze (...) nie figuruje w bazie danych producenta o pojazdach wyprodukowanych (dowód: informacja z D. C. k. 1391). Samochód został sprzedany A. A. (3) w dniu 11.06.2000, na którego posesji ujawniono w/w pojazd w trakcie przeszukania w dniu 18.01.2001r. wraz dokumentacją dotyczącą tego samochodu i umową kupna - sprzedaży z dnia 11.06.2000r. Umowę sprzedaży negocjowali z A. G. (2) T. i M. A.. Wobec tego, że A. A. (3) żądał, aby przy zawarciu umowy był „właściciel” pojazdu, S. F., z którym G. T. i M. A. współpracowali przy sprzedaży kradzionych samochodów, przywiózł do A. A. (3) B. S. (1). (dowód: zeznania świadka A. A. (3) k. 231-232 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1964-1965, 266-266v z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1966-1967, 3984-3985 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1972-1974, 3985 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1974, 3985v z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k.1975, 3986 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1976, 5546v-5547 z akt sprawy IIIK 400/11-kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k.1989-1990, 5547 z akt sprawy IIIK 400/11-kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1990, 5547v z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 k. 1991, zeznania świadka B. S. (1) k. 938-939, k. 2170-2171 oraz 5611 z akt sprawy IIIK 400/11, k. 809-811, protokół przeszukania k. 1394-1397, dokumentacja dotycząca pojazdu k. 1398-1413 protokół oględzin k. 1421-1424).

Z opinii biegłego z zakresu badań mechanoskopijnych wynika, że samochód zarejestrowany na B. S. (1), a następnie sprzedany A. A. (3) ma przerobiony numer identyfikacyjny nadwozia. Biegłemu nie udało się odczytać oryginalnego numeru VIN ani numeru silnika. (opnie biegłego k. 1416-1417, 1418-1420).

Z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów (k. 1817-1821) wynika, że Jednolity Dokument Administracyjny SAD, karta dla odbiorcy B. S. (1) wystawiony przez nadawcę (...) na samochód marki M. (...) zostały podrobione (dowód opinia biegłego k. 1817-1821)

W rozliczeniu za w/w pojazd A. A. (3) przekazał M. A. swój samochód M. - zakupiony w salonie firmowym - o numerze (...) i nr rej. (...). M. A. samochód ten wywiózł do M., a pojazd skradziony na szkodę M. T., po wspawaniu tabliczki z numerem VIN pochodzącym z samochodu przekazanego w rozliczeniu przez A. A. (3), sprzedał A. S. (1), który nabył

go na rzecz firmy (...). Dane firmy (...) zostały przekazane przez M. A. i G. T. A. A. (3) do wystawienia faktury. A. A. (3) wystawił w dniu 21.09.2000r. fakturę sprzedaży samochodu M. firmie (...) na kwotę 14884 zł (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) k. 2274-2275, 2277-2277v, 2304z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 1940-1942, 1943-1944, 1948, k. 670, częściowo zeznania świadka G. T. k. 911-913, zeznania świadka W. O. k. 1148v-1149 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2076-2077, faktura k. 1425).

A. S. (1) złożył w dniu 2.10.2000r. wniosek do Urzędu Miasta w Ł. o rejestrację samochodu M. (...) o numerze VIN (...). Do wniosku załączył fakturę Vat wystawioną na (...) przez firmę (...), a w dniu 4.10.2000r. została wydana decyzja o rejestracji samochodu. (wniosek k. 1622, decyzja k. 1623). Do wniosku o rejestrację pojazdu załączone było nadto zaświadczenie o badaniu technicznym wystawione przez uprawnionego diagnostę z (...) Spółka z o.o. (...) kontroli pojazdów w Ł. (zaświadczenie k. 1624), dowód rejestracyjny, odpis z rejestru handlowego, zaświadczenie o statystycznym numerze identyfikacyjnym, oświadczenie oraz dokumentacja o prowadzeniu działalności gospodarczej przez sprzedającego (k. 1627-1635,). Samochód otrzymał nr rej. (...). (częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) k. 2274-2275, 2277-2277v, 2304z akt sprawy IIIK 400/11, protokół zatrzymania rzeczy k. 1666-1667).

Z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii wynika, że numer VIN w samochodzie M. nie jest numerem pierwotnym. Oryginalny numer VIN został wycięty, a w to miejsce wstawiono blachę z nabitym nowym numerem, Numer silnika także nie jest oryginalny. Biegły odczytał numery fabryczne podzespołów pojazdu, które posłużyły do jego identyfikacji (opinia k.1702-1704, 1706-1707, pismo car expert k. 1709)

W dniu 26 maja 2001r dokonano zatrzymania G. T. i M. A.. Z protokołu zatrzymania rzeczy ujawnionych u G. T. wynika, że posiadała ona przy sobie m.in. kartę formatu A4 z nadrukiem obcojęzycznym oraz z wpisanymi maszynowo danymi samochodu M. (...) nr rej. (...) oraz kalendarz kieszonkowy z numerem telefonu pod literą A z zapiskiem „A. (032) (...) Zakład (...)” (dowód protokół zatrzymania rzeczy k. 1823-1825, protokoły zatrzymania osób k. 1865-1866, 1867-1868).

Podczas przeszukania w dniu 30.05.2001r. mieszkania zajmowanego przez G. T. i M. A. przy ul. (...) w C. zabezpieczono m.in. neseser koloru wiśniowego z zawartością różnego rodzaju dokumentów. Jak wynika z protokołu oględzin, w neseserze tym znajdowały się pieczętki stanowiące wzór pieczęci urzędowych, liczne dokumenty dotyczące pojazdów oraz dokumenty w postaci paszportów na różne nazwiska i blankiety dokumentów urzędowych oraz notes z zapisanymi numerami telefonów i wklejoną na ostatniej stronie wizytówką (...) (protokół przeszukania k. 1848-1852, protokół oględzin k. 1853-1858v)

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów wynika, że wartość samochodu M. w czasie nabycia go przez oskarżonego A. S. (1) wynosiła 40812 zł. (dowód opinia biegłego k. 519-553)

Oskarżony A. S. (1) został zatrzymany w dniu 3 lipca 2001r. (dowód: protokół zatrzymania k. 1874-1875)

Oskarżony **M. G.** w niniejszym postępowaniu przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (wyjaśnienia k. 669). Wobec tego, na podstawie art. 389 § 1 kpk, Sąd odczytał oskarżonemu jego poprzednio złożone wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, w których oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów (wyjaśnienia k. 2398-2400, 2404 z akt sprawy IIIK 400/11 (odpowiednio kserokopie w aktach sprawy IIIK 324/11 k.) oraz z postępowania przed Sądem (k. 71v-72). Po ich odczytaniu oskarżony na wezwanie do ustosunkowania się do nich podał „ja chyba potwierdzam odczytane wyjaśnienia, bo jestem tam podpisany, więc chyba tak.” Następnie wskazał, że nie jest w stanie ustosunkować się do różnic w swoich wyjaśnieniach z uwagi na upływ czasu i niepamięć.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznał się on do dokonania zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia oskarżonego są logiczne i korelują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w postaci zeznań świadków R. L., M. B. (1) vel B., K. P., T. W., A. M. (1), częściowo z zeznaniami G. T. oraz dowodami z dokumentów, w postaci wniosków o rejestrację pojazdów, dowodu odprawy celnej,

opiniami biegłego z zakresu mechanoskopii. Do protokołu przeszukania posesji oskarżonego w N. przy ul. (...) w dniu 22.11.2000r., podczas którego ujawniono samochód marki M. skradziony na szkodę firmy (...) oskarżony oświadczył, że samochód wraz z dokumentami otrzymał od E. J. do użytkowania w maju 2000r., a właściciela pojazdu T. W. nigdy nie poznał. Oskarżony podtrzymał to stanowisko w złożonych wyjaśnieniach przyznając, że wiedział, iż samochód D. (...) nie został przez niego zakupiony w K. ani innym państwie za granicą, jednak w oświadczeniu do Urzędu Celnego w B. podał okoliczności dotyczące wjazdu tym samochodem na terytorium P., a następnie otrzymany dokument odprawy celnej jak i dokumenty przekazane przez E. J. posłużyły mu do rejestracji pojazdu D. (...) w Urzędzie Gminy w N..

Sąd w pełni obdarzył wiarą zeznania świadka R. L.. Zeznania te są spójne i logiczne. Świadek poznał oskarżonego jedynie w związku ze sprawą dotyczącą samochodu M. (...), który został zarejestrowany na M. B. (1) vel B. i który to samochód R. L. sprzedał na polecenie M. A.. Nie miał on żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą, a zeznania tego świadka korelują z treścią zeznań M. B. (1) vel B., który podał, że cała transakcja nabycia przez niego pojazdu od M. G. była fikcyjna. Nigdy oskarżonemu nie przekazywał żadnych pieniędzy za ten pojazd, a zarejestrował go na prośbę R. L., który zaoferował mu za to wynagrodzenie. Sąd w pełni obdarzył wiarą zeznania świadka M. B. (1) vel B., gdyż są one spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek opisał szczerze swoją rolę związaną z pojazdem M..

Z zeznaniami świadka M. B. (1) vel B. oraz R. L. korelują w pełni zeznania świadków M. i Z. W., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Świadcowie nabyli samochód marki M. od M. B. (1) vel B., który zbył ten samochód po zawarciu fikcyjnej transakcji zakupu pojazdu od M. G..

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadka K. P., która zaprzeczyła, aby kiedykolwiek sprowadzała samochód M. (...) z zagranicy i komukolwiek go sprzedawała. To potwierdza wersję oskarżonego M. G., że nie nabył pojazdu od K. P., a dokumentacja przedłożona do Urzędu Gminy w N. celem rejestracji tego pojazdu była sfałszowana.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka T. W., który szczerze przyznał, że nie miał żadnej styczności z samochodem M. skradzionym na szkodę firmy (...), a jedynie za odpłatnością użyczył swój dowód osobisty nieznanym mu bliżej osobom do rejestracji pojazdu. Potwierdził, że z jego strony było to poświadczenie nieprawdy, za co został ukarany. Zeznania świadka są logiczne i spójne z wyjaśnieniami oskarżonego M. G..

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadka B. V. (ujawnione na rozprawie w dniu 23 stycznia 2014r. k. 2166-2167), który opisał okoliczności kradzieży samochodu marki M. (...) przyjętego następnie przez M. G. od E. J.. Brak podstaw do powążania wiarygodności zeznań świadka w kontekście dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci dokumentów dotyczących własności pojazdu, jak i wyjaśnień oskarżonego M. G., u którego samochód został zatrzymany.

Jako w pełni wiarygodne należało ocenić zeznania świadka A. M. (1), która podała, że nigdy nie była właścicielką samochodu D. (...) i nie podpisywała umowy dotyczącej kupna takiego samochodu. Zeznania świadka korelują z zeznaniami i wyjaśnieniami R. L., a także wyjaśnieniami oskarżonego M. G., który przyznał, że samochód D. (...) przekazał M. A. i nie sprzedawał tego samochodu osobie o danych A. M. (1).

W niniejszym postępowaniu nie było możliwe przesłuchanie w charakterze świadka M. A. uprzednio współoskarżonego w sprawie, albowiem nieznanne jest miejsce pobytu świadka i nie można mu było doręczyć skutecznie wezwania. Sąd dysponował jedynie wyjaśnieniami M. A. złożonymi w sprawie VIIIK 1422/02 (nowa sygnatura IIIK 400/11 k. 2359, 2638, 3758, 4079v – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2098, 2101, 2107, 2121), w których nie przyznał się on do popełniania zarzucanych mu czynów oraz początkowo zaprzeczył znajomości ze S. F.. Wyjaśnienia te, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, należało uznać jedynie za przyjętą przez M. A. linię obrony. M. A. składając wyjaśnienia w swojej sprawie, w których zaprzeczył swojemu sprawstwu, dążył do uniknięcia odpowiedzialności karnej. O niewiarygodności wyjaśnień M. A. świadczy również ich wewnętrzna sprzeczność, albowiem początkowo wyjaśnia on, że nie zna osoby S. F., wspólnie z którym zbywał kradzione samochody, a następnie w trakcie rozprawy przed sądem opisuje okoliczności ich wzajemnej współpracy (k. 4134 z akt sprawy IIIK 400/11 – kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2138).

Świadek E. J., który przebywa w Areszcie Śledczym w H. będąc przesłuchany w drodze pomocy prawnej skorzystał z prawa do odmowy odpowiedzi na pytania wskazując, że udzielenie odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd mogłoby narazić go na postępowanie karne przeciwko jego osobie. (protokół przesłuchania świadka w drodze pomocy prawnej wraz z tłumaczeniem k. 1249-1250, 1257-1258)

Oskarżony **A. S. (1)** przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań, udzielił jednak odpowiedzi na pytania (k. 669-671). W postępowaniu przygotowawczym oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do stawianych mu zarzutów przy czym złożył wyjaśnienia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do faktu nabycia przez niego trzech wskazanych w zarzucie pojazdów oraz złożenia w Urzędzie Miasta w Ł. wniosków wraz z załącznikami o rejestrację samochodów. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są zgodne ze zgromadzonymi w sprawie dowodami w szczególności dokumentacją nadesłaną przez Urząd Miasta w Ł., zeznaniami świadka W. O., protokołami zatrzymania pojazdów i dokumentacją ich dotyczącymi.

Wskazać należy, że zgromadzone w sprawie dowody nie pozwoliły na podważenie wyjaśnień oskarżonego, co do okoliczności nabycia samochodu D. (...) i D. (...) oraz rejestracji tych pojazdów.

Ze spójnych, logicznych i konsekwentnych zeznań świadka S. Z. wynika, że przedmiotowy samochód D. (...) został przez niego jedynie zarejestrowany na prośbę kolegi M. B. (2), nigdy nie był właścicielem pojazdu i nie sprzedawał go nikomu w tym firmie (...). S. Z. wskazał, że nigdy nie spotkał się z oskarżonym A. S. (1), a podpis na umowie jest podrobiony. Nie zna losów pojazdu po jego zarejestrowaniu przez siebie. W sprawie nie udało się przesłuchać w charakterze świadka M. B. (2), gdyż osoba ta na stałe przebywa w S. Z. i nie jest zanany jego adres. Brak jest zatem możliwości ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości, w jaki sposób doszło do transakcji nabycia pojazdu D. (...), ale także samochodu D. (...). Nie jest wystarczające do podważenia wyjaśnień oskarżonego wyłącznie ustalenie, że S. Z. nie podpisał umowy sprzedaży, a osoba B. Ś. prawdopodobnie nie istnieje, w każdym razie nigdy nie była właścicielem przedmiotowego samochodu D. (...). Nie można wykluczyć, że osoby sprzedające w/w samochody posługiwały się podrobionymi dokumentami uprawniającymi ich tożsamość. Wskazane w umowie kwoty nabycia pojazdów nie odbiegały od rzeczywistej wartości samochodów. Brak jest zatem dowodów, które wskazywałyby na to, że oskarżony wiedział lub choćby mógł albo powinien przypuszczać, że pojazdy te pochodzą z przestępstwa. Oskarżyciel nie wykazał, aby współoskarżeni w tej sprawie M. A., G. T. czy S. F. mieli jakiegokolwiek powiązanie z owymi pojazdami, z resztą zarzuty postawione tym osobom nie obejmowały w/w samochodów. Nie prowadzi do podważenia wyjaśnień oskarżonego co do okoliczności nabycia samochodu i jego wiedzy o pochodzeniu samochodów D. (...) i D. (...) tylko taka konstatacja, że w trakcie postępowania karnego ujawniono, że pojazdy te pochodzą z przestępstwa. Wszakże ustalenie legalności pojazdów wymagało wiadomości specjalnych skoro oprócz samochodów objętych zarzutem dokonano zatrzymania także innych pojazdów w firmie (...) i dopiero po badaniach mechanoskopijnych nastąpiła weryfikacja, które pojazdy prawdopodobnie pochodzą z kradzieży.

Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) co do okoliczności nabycia samochodu M. (...), w których zaprzecza on, aby wiedział, że nabyty przez niego samochód pochodził z kradzieży oraz, aby w transakcję jego sprzedaży zaangażowani byli M. A. i G. T., a także wyjaśnienia, w których zaprzecza, aby znał te osoby. Wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za przyjętą linię obrony, która nie może się ostać w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów oraz zeznań świadków. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą po pierwsze zeznania świadka A. A. (3), który w sposób konsekwentny, jednolity i spójny zeznał na okoliczność nabycia przez niego samochodu M. oferowanego przez M. A. i G. T.. Świadek kategorycznie podał, że swój samochód przekazał w rozliczeniu w/w osobom, którzy znaleźli nabywcę na ten pojazd – firmę (...). Świadek zaprzecza, aby on albo ktoś z jego pracowników oferował ten samochód do sprzedaży na giełdzie. To z kolei przeczy wersji oskarżonego, jakoby samochód ten znalazł pierwotnie na giełdzie i przywiózł go do Ł. pracownik A.. Świadek A. A. (3) potwierdził, że nabywca pojazdu kontaktował się z nim telefonicznie w sprawie formalności, jednak to G. T. i M. A. dostarczyli mu dane do faktury dotyczącej sprzedaży samochodu M. stanowiącego jego własność. Zeznania świadka A. A. (3) korelują co do zasady z wyjaśnieniami i zeznaniami świadka G. T., która określiła A. S. (1) jako swojego znajomego, któremu sprzedała samochód M. oraz świadka R. L., który podał, że do transakcji sprzedaży samochodu M. (...) zaangażował

go A. P. (2), który przekazał mu, że jego znajomy o imieniu M. szuka kupca na samochód marki M. (...). Z zeznań świadka R. L. wynika, że to M. A. i G. T. mieli wiodącą rolę w sprzedaży samochodu M. A. A. (3), a G. T. posiadała notarialne upoważnienie do sprzedaży samochodu, który był zarejestrowany na B. S. (1). Świadek zeznał również, że po trzech dniach od transakcji sprzedaży M. i Z. W. samochodu M. (...), który został zabrany od M. G. i zarejestrowany na M. B. (1) vel B. M. A. i G. T. przyjechali do niego po pieniądze z tej sprzedaży samochodem wziętym w rozliczeniu od A. informując świadka, że samochód ten pożyczyci od znajomego i miał on nowe tablice rejestracyjne zaczynające się na EL. Świadek zeznał także, że M. przekazywał mu, że samochód marki M., który M. wziął w rozliczeniu od A. A. (3) pozostawił w T.. Wie, że samochód ten miał być sprzedany jakiemuś znajomemu M. do Ł., od którego M. pożyczył tego M..

Z zeznaniami świadka R. L. w powyższym zakresie korelują zeznania świadka A. P. (2), który potwierdził, że to G. T. i M. A. poprosili go o pomoc przy sprzedaży samochodu oraz wskazał, że w rozliczeniu za sprzedanego A. M. (2) S. wzięli od A. A. (3) samochód tego samego typu. Świadek rozpoznał również wśród okazanych mu wizerunków osób M. A. oraz S. F., co do którego świadek podkreślił, że przywiózł on do A. A. (3) „właściciela” M. (...).

Nadto z protokołu przeszukania G. T. i mieszkania zajmowanego przez nią wspólnie z M. A. wynika, że dysponowali oni danymi samochodu M. zarejestrowanego na firmę (...) oraz danymi A. S. (1) i wreszcie wyjaśnieniom oskarżonego przeczy dowód w postaci grypsów sporządzonych przez M. A. w Areszcie Śledczym w R. (k. 1872-1873), który zawiera w swej treści imię oskarżonego oraz jego numer telefonu, a także ostrzeżenie, aby „sprzątał to co ma”. Treść tego grypsu należy odczytać jako ostrzeżenie dla oskarżonego przed ujawnieniem u niego przedmiotu pochodzącego z przestępstwa. Gdyby oskarżony nie znał M. A. oraz pochodzenia pojazdu, który zakupił od niego, nie znajdowałoby wówczas uzasadnienia kierowanie przez M. A. do oskarżonego wiadomości o wskazanej wyżej treści.

W oparciu o powyższe dowody wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), w których zaprzecza on swojej znajomości z M. A. i G. T. oraz wiedzy na temat pochodzenia nabytego pojazdu M. (...) są nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym.

Jedynie częściowo na wiarę zasługiwały zeznania świadka G. T., która opisała okoliczności dotyczące sprzedaży samochodu M. (...) A. A. (3) i uzyskania w rozliczeniu samochodu M. stanowiącego własność A. A. (3). Z zeznań świadka wynika, że była ona mało zainteresowana udziałem w tej transakcji i odgrywała w niej marginalną rolę będąc właściwie niezorientowana w sytuacji faktycznej i prawnej sprzedawanego samochodu. Zeznania świadka w tym zakresie nie zasługują na wiarę. Świadek niewątpliwie ma interes w tym, aby zeznawać w ten sposób, gdyż przeciwko niej toczy się obecnie postępowanie karne w sprawie o paserstwo oraz wyłudzenia m.in. dotyczące samochodu M. (...) sprzedanego A. A. (3) oraz samochodu skradzionego na szkodę M. T.. Nadto zeznania świadka w tym zakresie są sprzeczne z logicznymi i wzajemnie korelującymi się zeznaniami R. L., B. S. (1) i A. A. (3), którzy wskazali na świadka G. T. oraz M. A. jako na osoby decydujące i wiodące w transakcji sprzedaży samochodu A. A. (3). Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka złożonym na rozprawie w dniu 6 grudnia 2012r., że nie zna ona oskarżonego A. S. (1) oraz nie zna losów samochodu zabranego od A. A. (3) oraz nic jej nie wiadomo na temat nabycia pojazdu M. przez A. S. (1). Zeznania te są sprzeczne z wyjaśnieniami złożonymi przez G. T. jako podejrzaną w postępowaniu przygotowawczym w sprawie IIIK 400/11 oraz z zeznaniami przede wszystkim R. L., ale także B. S. (1). Świadek G. T. będąc bowiem przesłuchiwaną w postępowaniu przygotowawczym jako podejrzana wskazała, że samochód wzięty przez nią i M. A. od A. A. (3) w rozliczeniu za M. (...) został sprzedany jej znajomemu z Ł., który prowadzi firmę (...) o nazwisku S.. Z zeznań świadka R. L. wynika, że od M. uzyskał informację, że samochód wzięty od A. M. (3) A. pozostawił w T., a samochód skradziony został sprzedany znajomemu M. do Ł..

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania świadka B. S. (2) oraz wyjaśnienia złożone jako podejrzaną w sprawie IIIK 400/11. Świadek w sposób spójny i logiczny zeznał w sprawie o okolicznościach dokonania przez niego rejestracji, a następnie sprzedaży zarejestrowanego samochodu A. A. (3). Jego zeznania korelują z relacją świadka R. L. oraz świadka A. A. (3), a także częściowo z zeznaniami G. T.. Świadek nie znał żadnego z oskarżonych w niniejszej sprawie, jego oskarżenie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Świadek nie miał zatem żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą.

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka W. O., w których potwierdza on nabycie pojazdów dla firmy (...) przez A. S. (1). Zeznania świadka nie były jednak przydatne do dokonania jakichkolwiek ustaleń dotyczących nabycia tych pojazdów, albowiem nie uczestniczył on bezpośrednio w tych transakcjach i nie miał wiedzy od kogo, ani w jakich okolicznościach doszło do nabycia pojazdów przez prezesa firmy (...).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. Ś., który zaprzeczył, aby B. Ś. mieszkała przy ul (...). Zeznania świadka korelują z informacją nadesłaną z U. M. S. W..

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadka A. S. (2), na szkodę którego nastąpiła kradzież samochodu D. (...) zakupionego następnie przez A. S. (1). Świadek relacjonował okoliczności, w jakich utracił samochód. Jego zeznania są spójne i logiczne. Nie miał on żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Zeznania A. S. (2) korelują z zeznaniami B. K., która użytkowała pojazd w dniu kradzieży.

Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia podejrzanego S. F. (k. 2326-2327 z akt sprawy IIIK 400/11 - kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k.2041-2043, k. 2362 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2046, 2382 z akt sprawy IIIK 400/11 -kserokopia w aktach sprawy IIIK 324/11 na k. 2050), które Sąd ujawnił w trybie art. 391 § 2 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk albowiem świadek zmarł, w części, w której zaprzecza on, aby brał jakikolwiek udział w transakcji sprzedaży samochodu dla A. A. (3) oraz aby znał pochodzenie pojazdów sprzedawanych przez M. A. i G. T.. W ocenie Sądu była to jedynie przyjęta przez oskarżonego linia obrony. Z zeznań B. S. (1) wprost bowiem wynika, że to S. F. przywiózł go na (...) celem podpisania umowy sprzedaży samochodu dla A. A. (3). O wzajemnej współpracy ze S. F. wyjaśniają również M. A. i G. T.. Wyjaśnienia S. F. stanowią przyjętą przez niego linię obrony, która nie może się ostać w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami.

Sąd jako wiarygodną ocenił opinię biegłego z zakresy wyceny wartości pojazdów, któremu Sąd w niniejszym postępowaniu zlecił dokonanie określenia wartości pojazdów objętych zarzutem każdego z oskarżonych na datę (czas) przyjęcia lub nabycia tych pojazdów. Opinia biegłego jest fachowa i rzetelna, biegły posiada umiejętności specjalne do dokonania wyliczeń odnośnie wartości pojazdów. Swoją opinię szczegółowo i wszechstronnie uzasadnił. Przy czym ustalając wartość pojazdów biegły oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy zwłaszcza opiniach biegłych z zakresu mechanoskopii. Biegły przyjął między innymi przy ustaleniu wartości pojazdu D. (...) nabytego przez oskarżonego M. G. i M. (...) przyjętego przez oskarżonego M. G. oraz D. (...) nabytego przez A. S. (1) korektę za przebieg. W ocenie Sądu, wobec niemożności ustalenia stanu przebiegu w/w pojazdów na chwilę nabycia czy przyjęcia pojazdów, korekta za przebieg nie powinna być brana pod uwagę przy wycenie wartości pojazdów na daty wskazane w postanowieniu o powołaniu biegłego. Stąd Sąd, przy ustaleniu wartości pojazdów, wyeliminował tę pozycję. Biegły również w opinii ustanej złożonej na rozprawie doprecyzował swoją opinię pisemną między innymi dokonał korekty w zakresie wartości samochodu D. (...), którą należycie uzasadnił. Według stanowiska biegłego na wartość pojazdu w chwili ich przyjęcia czy nabycia miała wpływ ingerencja w numery VIN pojazdów, którą biegły uwzględnił w pozycji „korekty różne”. Sąd w pełni stanowisko biegłego podzielił i przy ustaleniu wartości pojazdów w wyroku uwzględnił tę korektę.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w postaci: informacji z D. C.(k. 1281, 1391), decyzji wydawanych na skutek wniosków o rejestrację pojazdów (k. 1283, 1374, 1454, 1488, 1489, 1573, 1579, 1612, 1623, 1638, 1734), wypisu aktu notarialnego (k. 1308-1310), protokołów oględzin pojazdu (k. 1301-1305, 1326-1329, 1421-1424, 1475-1479, 1532-1535), dokumentacji k. 1398-1413, protokołu oględzin rzeczy (k. 1853- 1858v), informacji z Centralnej Kartoteki Rzeczy Utraconych (k. 1320, 1330, 1708) , postanowień o wszczęciu dochodzenia (k. 1310, 1593), postanowień o umorzeniu dochodzenia (k. 1348-1349, 1554-1555, 1594-1595, 1721-1722, 1748-1749), wniosku (k. 1350), protokołów przeszukania (k. 1298-1300, 1394-1397, 1529-1530, 1543-1545, 1777-1791, 1848-1852), pisma C. k. 1553, protokołu zatrzymania rzeczy (k. 1556-1557, 1666-1667, 1823-1825), protokołów zatrzymania osób (k. 1865-1866, 1867-1868, 1874-1875, 1893-1894) dokumentów dotyczących zgłoszenia szkody k. (k. 1598-1604, 1711, 1714, 1740-1741), dokumentacji ubezpieczycieli pojazdów (k. 1712-1713, 1715-1716, 1736-1739, 1742-1744), faktury (k. 1425, 1717) protokołu eksperymentu procesowego (k. 1605-1609), pisma car expert wraz z załącznikami 1709, 1735, 1752, 1776, dokumentacji nadesłanej z Niemiec (...), (...), 1760- (...), (...), pisma Urzędu Celnego k. 1575) materiału poglądowego

(k. 1537-1542), informacji z T. A. (k. 1430), cesji praw (k. 1597), wniosków o zaliczkę i pokwitowania (k. 1647-1648), decyzji (k. 1734), pisma W. (k. 1737), cesji (k. 1738-1739), zaświadczenia k. 1624), pisma U. M. S. W. (k. 1063). Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione osoby, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd obdarzył wiarą również dowody z dokumentów w postaci wniosku T. W. o rejestrację pojazdu M. i załączonych do wniosku dokumentów (k. 1282, 1284-1297, 1312-1317) oraz wniosku B. S. (1) o rejestrację pojazdu M. i załączonych do wniosku dokumentów (k. 1373, 1375-1389, 1398-1405), a także wniosku S. Z. i dołączonych do wniosku dokumentów o rejestrację samochodu D. (...) (k. 1558, 1559-1572) oraz wniosku o rejestrację i rachunku uproszczonego dotyczącego rejestracji samochodu D. (...) na dane B. Ś. (k. 1732, 1733) tylko w takim zakresie, w jakim stanowiły one dowód podjętych czynności. Oczywistym jest bowiem, co zeznają świadkowie, a także potwierdzają to dokumenty zawarte w aktach sprawy, że samochodów takich nigdy nie nabywali i nie posiadali, a zarejestrowali je dla uzyskania korzyści majątkowej lub jak S. Z. celem udzielenia pomocy koledze.

Ustaleniu stanu faktycznego służyły również dowody z dokumentów w postaci wniosków składanych przez oskarżonego A. S. (1) do Urzędu Miasta Ł. o rejestrację wskazanych w zarzucie pojazdów wraz z załącznikami (k. 1611, 1613-1621, 1622, 1624-1635, 1627-1635, 1636-1637, 1639, 1641-1645.). Sąd uznał wiarygodność tych dokumentów w zakresie stanowiącym dowód podjęcia przez oskarżonego czynności zmierzających do rejestracji pojazdów. Także umowy nabycia przez firmę (...) samochodu D. (...) (k. 1618, 1650, 1695) i D. (...) (k. 1576) posłużyły do ustalenia stanu faktycznego jako dowód tego, że umowy takie zostały sporządzone i dysponowała nimi firma (...) w chwili zatrzymania pojazdów na skutek przeszukania przez Policję. Do ustalenia stanu faktycznego Sąd posłużył się dokumentami w postaci wniosków i załączników złożonych do Urzędu Gminy w N. oraz do Urzędu Celnego w B. przez oskarżonego M. G. (k. 1478, 1492-1500, 1502-1514, 1516-1524, 1432-1448, 1450, 1451, 1456-1457), Sąd uznał wiarygodność tych dokumentów w zakresie stanowiącym dowód podjęcia przez oskarżonego czynności zmierzających do rejestracji pojazdów oraz uzyskania dowodu odprawy celnej. Podobnie jako jedynie dowód wytworzenia dokumentu na potrzeby obrotu kradzionymi samochodami należało ocenić umowę zawartą z A. M. (1) (k. 1531), albowiem z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka A. M. (1) wynika, że nie była ona właścicielką samochodu D. (...) i nigdy nie zawierała w związku z tym umowy sprzedaży tego pojazdu.

Jako wiarygodny Sąd ocenił również dowód w postaci faktury wystawionej przez A. A. (3) dotyczącej sprzedaży samochodu M. przekazanego G. T. i M. A.. Świadek A. A. (3) potwierdził autentyczność tego dokumentu. W sprawie nie pojawił się żaden dowód kwestionujący zeznania świadka i tym samym autentyczność wystawionej faktury.

Ustaleniu stanu faktycznego służyły również grypsy sporządzone przez M. A. w Areszcie Śledczym w R. skierowane do oskarżonego A. S. (1) (k. 1872-1873, 1887-1888).

Sąd obdarzył wiarą również dowody z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii (k. 1318-1320, 1322-1325, 1416-1417, 1418-1420, 1480-1482, 1484-1486, 1546-1548, 1550-1552, 1580-1582, 1584-1585, 1702-1704, 1706-1707, 1724-1726, 1728-1730) gdyż są one jasne, fachowe i rzetelne. Biegły dokonał szczegółowego badania każdego z pojazdów pod kątem oryginalności numerów nadwozia i numerów silnika, a swoje wnioski wszechstronnie i należycie umotywował.

Podobnie należało ocenić opinię biegłego z zakresu badania dokumentów (k. 1817-1821). Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Dowodzi ona tego, że rejestracja samochodu M. (...) przez B. S. (1) dokonana została na podstawie podrobionych dokumentów, a sama czynność rejestracji była fikcyjna. Opinia potwierdza i koreluje z zeznaniami świadka B. S. (1).

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego M. G. za winnego tego, że w okresie od września 1999r. do października 2000r. w N. działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. i inną ustaloną osobną w krótkich odstępach czasu w wyniku z góry powziętego zamiaru nabył samochód marki D. (...) o nr rej. (...) o wartości 35492 zł pochodzący z kradzieży na szkodę A. S. (2), przyjął, a następnie pomógł do ukrycia samochód marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 47800 zł pochodzący z kradzieży na szkodę n/n osoby, przyjął samochód marki M. (...) o nr rej. (...) AH o wartości 90600 zł pochodzący z kradzieży na szkodę firmy (...) z Austrii przy czym łączna wartość

samochodów wynosiła 173892 zł tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz drugiego z czynów zarzucanego mu w a/o wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Zgodnie z art. 291 §1 kpk karze podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia.

Nabycie oznacza uzyskanie przez sprawcę władztwa nad rzeczą od osoby nią bezprawnie władającej, za jej zgodą. Zachowanie to może mieć tylko formę działania. Nabycie daje sprawcy przestępstwa paserstwa pełne władztwo nad rzeczą, z takim skutkiem, że może on wobec niej postępować tak jak właściciel. Natomiast nie staje się on właścicielem, ponieważ nabywa rzecz od osoby nieuprawnionej.

Przyjęcie rzeczy zachodzi wtedy, gdy sprawca obejmuje władztwo nad rzeczą uzyskaną w wyniku czynu zabronionego na podstawie uprzedniego porozumienia zawartego z posiadaczem rzeczy. Nabywa on w ten sposób władztwo, ograniczone treścią porozumienia, na przykład otrzymuje rzecz na przechowanie, w użyczenie, użytkowanie itp.

Przez pomoc do ukrycia rzeczy rozumieć należy natomiast każdą czynność zmierzającą do ukrycia tej rzeczy lub ułatwiająca jej ukrycie, której rezultatem ma być utrudnienie lub uniemożliwienie wykrycia rzeczy. Pomoc do ukrycia przybierać może zarówno postać fizycznej aktywności, jak i stanowić tzw. pomoc psychiczną. Pomoc ta może być udzielona sprawcy, który uzyskał rzecz za pomocą czynu zabronionego, oraz każdej innej osobie, która tą rzeczą włada.

Zachowanie oskarżonego M. G. w zakresie wszystkich samochodów objętych zarzutem wypełniło znamiona art. 291 § 1 kk. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Odnośnie samochodu D. (...) M. G. uzyskał od E. J. dokumenty, z których wynikało, że samochód ten oskarżony nabył od kanadyjskiej firmy (...), co nie było zgodne z prawdą. Gdyby samochód pochodził z legalnego źródła nie było żadnych powodów do wystawiania fałszywych dokumentów dotyczących nabycia tego pojazdu. Oskarżony nabył pojazd za symboliczną kwotę w porównaniu z jego wartością wskazaną przez biegłego i wynikającą z zeznań A. S. (2). Oskarżony nabywając pojazd miał świadomość zatem, jeśli nawet takich informacji nie przekazał mu E. J., możliwości pochodzenia pojazdu z przestępstwa. Samochód ten oskarżony nabył mogąc nim dysponować jak właściciel. Pozostałe dwa samochody oskarżonemu zostały przekazane przez E. J. do użytkowania. Oskarżony nie uzyskał nad nimi władztwa i nie mógł swobodnie rozporządzać, o czym świadczy fakt, że to E. J., a po jego zatrzymaniu M. A. decydowali o dalszych losach obu pojazdów. Również w tym przypadku oskarżony miał świadomość możliwości pochodzenia samochodów z przestępstwa. E. J. dostarczył bowiem oskarżonemu M. G. dokumenty dotyczące tych pojazdów, z których wynikało, że samochód M. (...) oskarżony nabył od K. P., choć taka transakcja nigdy nie miała miejsca, zaś samochód M. (...) należał do T. W., choć samochodem o dużej wartości rozporządzał E. J., a nie osoba wskazana jako właściciel.

Oskarżony pomógł następnie do ukrycia samochodu M. (...) podpisując fikcyjną umowę sprzedaży tego pojazdu M. B. (1) vel B. umożliwiając jego zarejestrowanie na wskazaną osobę.

W wyroku Sądu I instancji z dnia 26 stycznia 2004r., który został następnie uchylony przez Sąd odwoławczy przyjęto, że zachowania podjęte w stosunku do każdego z pojazdów stanowiły jeden czyn w rozumieniu art. 12 kk.

Z uwagi na zakres apelacji wniesionej od tego wyroku, w której Prokurator kwestionował jedynie karę wymierzoną oskarżonemu, dokonanie innych ustaleń przez Sąd nie było możliwe z uwagi na zasadę reformationis in peius, albowiem jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 maja 2003 r., I KZP 14/03 (OSNKW 2003/7-8/61): "wydanie »orzeczenia surowszego« w rozumieniu art. 443 k.p.k. - po uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania - jest dopuszczalne w dalszym postępowaniu tylko wówczas, gdy uchylenie to nastąpiło na skutek uwzględnienia środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego, i to jedynie w granicach zaskarżenia na niekorzyść lub gdy uchylenie orzeczenia nastąpiło z mocy samej ustawy, niezależnie od granic zaskarżenia (art. 439 § 1 pkt 1-4 k.p.k., art. 440 k.p.k.)".

W niniejszej sprawie, wobec nie kwestionowania przez oskarżyciela publicznego ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd ani ich subsumpcji pod przepisy Kodeksu karnego, dokonanie ustalenia, że każde nabycie lub przyjęcie samochodu przez oskarżonego M. G. stanowiło odrębny czyn i wymierzanie oskarżonemu za każdy czyn kary byłoby ustaleniem mniej korzystnym. Podobnie należało podejść do oceny zachowania oskarżonego w zakresie drugiego z przypisanych mu czynów, za który oskarżony w uchylonym wyroku Sądu Rejonowego został skazany przy przyjęciu kwalifikacji z art. 12 kk.

Przy ustaleniu wartości samochodów Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów, który dokonał ustalenia wartości pojazdów na datę odpowiednio ich przyjęcia i nabycia. Sąd dokonał jedynie, w niektórych przypadkach korekty tych wartości, albowiem biegły przy wycenie opierał się na stanie samochodów wynikającym z akt sprawy i uwzględniał np. korektę za przebieg, co nie mogło zostać uwzględnione jeśli weźmie się pod uwagę konkretną datę na jaką miała nastąpić wycena pojazdu i do czego Sąd odniósł się już przy ocenie dowodów.

Drugi czyn oskarżonego polegający na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy z Urzędu Gminy w N. oraz Urzędu Celnego w B. wyczerpuje dyspozycję art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Art. 270 § 1 kk stanowi, że podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Natomiast art. 272 kk przewiduje karę dla tego, kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu.

Oskarżony składając do Urzędu Gminy w N. wnioski o rejestrację pojazdów: M. (...) i D. (...) oraz do Urzędu Celnego w B. wniosek o dokonanie odprawy celnej samochodu D. (...) posłużył się podrobionymi dokumentami dotyczącymi nabycia tych pojazdów, albowiem jak wynika z zeznań świadka K. P. oraz wyjaśnień samego oskarżonego nie nabywał on samochodów w okolicznościach wynikających z przekazanych mu przez E. J. dokumentów. Oskarżony przedkładając je do właściwych urzędów miał świadomość, że dokumenty te są podrobione. W ten podstępny sposób wprowadzając osoby upoważnione do wystawienia dokumentów w błąd oskarżony wyłudził poświadczenie nieprawdy w postaci wniosku o rejestrację M. (...) i D. (...) oraz dowód odprawy celnej samochodu D. (...).

Oskarżony nabywając i przyjmując pojazdy działał umyślnie co najmniej w zamiarze ewentualnym. Dokonując zaś wyłudzenia poświadczenia nieprawdy oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego był osobą dorosłą, doświadczoną życiowo, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego.

Przy wymiarze dla oskarżonego M. G. Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Przepisy te stanowią, że Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy będzie dla oskarżonego M. G. za czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Zaś za czyn z art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Stopień społecznej szkodliwości obu zarzucanych oskarżonemu czynów jest wysoki. Przedmiotem ochrony przepisu art. 291 § 1 kk jest przede wszystkim prawo własności i prawo posiadania oraz legalny obrót przedmiotami. Oskarżony nabywając i przyjmując pojazdy pochodzące z czynów zabronionych godził w te dobra.

Przedmiotem ochrony zaś czynów penalizowanych w art. 270 § 1 kk i art. 272 kk jest wiarygodność dokumentów oraz prawidłowość funkcjonowania organów władzy publicznej.

Za czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności uznając, że taka kara jest adekwatna i sprawiedliwa do popełnionego czynu. Oskarżony nabył samochód D. (...) oraz przyjął pojazdy M. (...) i M. (...) stanowiące dużą wartość, aczkolwiek ustalone przez biegłego z zakresu wyceny pojazdów wartości samochodów na datę czynu prowadziły do wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wskazanej w akcie oskarżenia art. 294 § 1 kk.

Za czyn z art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności uwzględniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd w całości podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z dnia 2 sierpnia 2013r. IIAKa 480/12, w którym Sąd Apelacyjny wskazał, że „przedawnienie karalności dotyczy czynu, a nie jego kwalifikacji prawnej. Sprawca, który w warunkach art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, popełnia jeden czyn, odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność. Utworzone w ten sposób przestępstwo zagrożone jest karą, której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę. Kara ta staje się wyznacznikiem terminu przedawnienia, które ustawodawca w przepisie art. 101 § 1 k.k. wiąże z zagrożeniem karą”. Wobec powyższego drugi czyn zarzucany oskarżonemu nie uległ przedawnieniu, albowiem podstawę wymiaru kary stanowi art. 270 § 1 kk, który jest zagrożony karą do 5 lat pozbawienia wolności i tym samym termin przedawnienia karalności czynu po wejściu w fazę in personam wynosi 20 lat.

Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 85 kk sąd połączył wymierzone oskarżonemu za każdy z czynów kary pozbawienia wolności.

Przepis art. 85 kk stanowi bowiem, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Stosownie zaś do treści art. 86 § 1 kk sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Sąd przy wymiarze kary łącznej zastosował zasadę absorpcji. Pomimo tego, że oba popełnione przez oskarżanego czyny należą do odmiennej kategorii przestępstw i mają różny przedmiot ochrony to ściśle wiążą się ze sobą, albowiem rejestracja pojazdów i uzyskanie dowodu odprawy celnej było następstwem popełnienia przez oskarżonego przestępstwa paserstwa pojazdów, których czynności rejestracyjne dotyczyły. Czyny te niejako wynikały jeden z drugiego. Były bardzo zbliżone czasowo. Jako karę łączną Sąd wymierzył więc oskarżonemu M. G. karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Biorąc pod uwagę czas jaki upłynął od popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw oraz fakt, że oskarżony w tym czasie nie wchodził w konflikty z prawem (informacja z K. k. 2164), zasadnym jest przyjęcie, że warunkowe zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec oskarżonego. Sąd wymierzył oskarżonemu także karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Kara grzywny jako realna dolegliwość ma uzmysłwić oskarżonemu naganność jego zachowania i stanowić sprawiedliwą odpłatę za popełnione czyny. Na poczet kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu stosownie do art. 63 § 1 kk okres tymczasowego aresztowania w sprawie.

Odnosnie oskarżonego A. S. (1) na wstępie rozważań podstawy prawnej skazania oskarżonego wskazać należy, że próżno szukać uzasadnienia dla zastosowania art. 12 kk przy ocenie zachowania oskarżonego opisanego w akcie oskarżenia, zarówno w zakresie pierwszego jak i drugiego czynu. Art. 12 kk stanowi bowiem, że dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony. Nawet gdyby uznać, że wszystkie nabycia przez oskarżonego A. S. (1) pojazdów wskazanych w zarzucie wypełniały znamiona czynów zabronionych, to w zgromadzonym na etapie zarówno postępowania przygotowawczego, jak i w postępowaniu przed sądem materiale dowodowym, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał ze z góry powziętym zamiarem, a tylko udowodnienie takiej okoliczności jest przesłanką do zastosowania art. 12 kk w kwalifikacji prawnej czynu zabronionego. Żadnych argumentów za przyjęciem takiej kwalifikacji nie zawiera również uzasadnienie aktu oskarżenia sporządzone przez oskarżyciela publicznego. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, każde nabycie pojazdu opisanego w zarzucie należało ocenić jako odrębne zachowanie, nie stanowiące elementu wchodzącego w skład czynu ciągłego. Podobnie należało potraktować zachowania oskarżonego polegające na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy rejestracji pojazdów, o których mowa w pierwszym zarzucie.

Wobec powyższego każde z zachowań oskarżonego polegające na nabyciu poszczególnych pojazdów, a następnie ich rejestracji podlegało odrębnej ocenie prawnokarnej.

Odnosząc się do nabycia pojazdów D. (...) i D. (...) oraz rejestracji tych pojazdów należy wskazać, że niewątpliwie ani S. Z. ani B. Ś. nie byli odpowiednio właścicielami pojazdu i nie podpisali umowy sprzedaży z firmą (...) reprezentowaną przez A. S. (1). Przesłuchany bowiem w charakterze świadka S. Z. zaprzeczył, aby zbywał pojazd D. (...) oraz wskazał, że podpis na umowie sprzedaży nie jest jego podpisem. Z dowodów zgromadzonych przez Sąd również wynika, że osoba o danych B. Ś. nigdy nie zamieszkiwała pod adres ul. (...) w W., a numer PESEL podany we wniosku o rejestrację jest błędny. U. M. S. W. poinformował, że dowód osobisty o nr (...) wskazany na fakturze nabycia pojazdu przez B. Ś. w (...) Company nie był nigdy wydany. Nie mniej nie może to przesądzać automatycznie o winie oskarżonego A. S. (1) w zakresie czynu z art. 291 § 1 kk, co zostało już szczegółowo wyżej uzasadnione przez Sąd. W tym miejscu powtórzyć jedynie należy, że nie da się wykluczyć takiej wersji, że osoby sprzedające pojazd oskarżonemu A. S. (1) posłużyły się fałszywymi dokumentami tożsamości uprawdopodobniając w ten sposób swoją tożsamość i stając się wiarygodnym w oczach kontrahenta, m jakim była firma (...). Wskazana w umowie kwota, za jaką miało nastąpić kupno samochodu D. (...) i D. (...) również nie odbiegała, jak wynika z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdów, od aktualnych wówczas cen pojazdu i nie mogła budzić w związku z tym żadnych podejrzeń oskarżonego, co do źródła pochodzenia samochodu. Nie stanowi również dowodu przesądzającego o winie oskarżonego treść grypsu kierowana do A. S. (1) przez M. A. przebywającego w Areszcie Śledczym w R.. Z treści grypsu przy braku jakichkolwiek innych dowodów, choćby poszlakowych trudno wnioskować, że odnosi się on do dwóch wskazanych wyżej pojazdów, wszakże oskarżyciel publiczny nie postawił w zakresie samochodów D. (...) oraz D. (...) jakiegokolwiek zarzutu współoskarżonym pierwotnie w sprawie, a przede wszystkim M. A., G. T. czy S. F., ani także zarzut taki nie znalazł się w akcie oskarżenia wniesionym przeciwko E. J. do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w W. (k. 489-512).

Nie można zapomnieć przy tym, że oprócz samochodów, które okazały się być kradzione firma (...) posiadała w tym czasie szereg samochodów, które były „legalne”. Nie można więc wykluczyć wersji, że firma (...) została zwyczajnie oszukana przez kontrahentów, którzy wprowadzili ją w błąd co do tożsamości i źródła pochodzenia oferowanych do sprzedaży pojazdów.

W tym zakresie oskarżyciel nie wykazał żadnych dowodów które mogłyby przeczyć wersji przedstawionej przez oskarżonego A. S. (1) poza stwierdzeniem, że w samochodach były przebijane numery i pojazdy te pochodziły z kradzieży, co nie może automatycznie przesądzać o sprawstwie oskarżonego w zakresie przestępstwa paserstwa. Wszelkie zaś wątpliwości, których nie da się usunąć należy rozstrzygać zgodnie z regułą zawartą w art. 5 § 2 kpk, która ma w niniejszej sprawie zastosowanie i dlatego też Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu polegającego na nabyciu pochodzącego z kradzieży samochodu D. (...) i samochodu D. (...). Konsekwencją przyjęcia braku winy oskarżonego w powyższy zakres jest również uniewinnienie oskarżonego od czynów polegających na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez posłużenie się przy rejestracji D. (...) i D. (...) sfałszowanymi

dokumentami. Niewątpliwie na umowie sprzedaży pojazdu D. (...) został podrobiony podpis sprzedającego S. Z., najprawdopodobniej także podpis na umowie sprzedaży samochodu D. (...) nie został nakreślony przez B. Ś., a pojazdy, których dotyczyły wnioski o rejestrację pochodziły z kradzieży. Brak jest jednak niebudzących wątpliwości dowodów, wobec zaprezentowanego wyżej stanowiska, że oskarżony A. S. (1) miał świadomość tego, że osoby podpisujące się na umowach nie są istotnie osobami, za które się podają, a dostarczone dokumenty dotyczące pojazdów są sfałszowane. W tej sytuacji Sąd uniewinnił oskarżonego także od czynów polegających na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego poprzez posłużenie się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami.

Sąd uznał oskarżonego A. S. (1) w zakresie pierwszego z zarzucanych czynów wyłącznie za winnego tego, że w dacie bliżej nieustalonej nie później niż 21.09.2000r. nabył samochód marki M. (...) pochodzący z kradzieży na szkodę M. T. przy ustaleniu wartości pojazdu na kwotę 34939zł tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk.

Szczegółowo przyczyny dla których Sąd uznał winę oskarżonego w zakresie tego czynu zostały wskazane przy ocenie dowodów. Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Wskazywane przez oskarżonego okoliczności nabycia pojazdu M. nie polegają na prawdzie. Gdyby oskarżony nie wiedział o pochodzeniu pojazdu nie uzasadnione byłoby wypieranie się przez niego znajomości z M. A. i G. T., od których oskarżony nabył ten pojazd. Nie uzasadnione byłby również kierowanie przez M. A. ostrzegających grypsów, gdyby oskarżony nie miał świadomości, że zakupiony przez niego pojazd został uzyskany w wyniku przestępstwa.

Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Żadna okoliczność nie wyłącza jego winy i bezprawności zachowania. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim jest prawo własności oraz ochrona legalności obrotu rzeczami ruchomymi, sposób i okoliczności popełnienia czynu. Oskarżony wykorzystując funkcję prezesa spółki nabył nie dla siebie, ale na rzecz spółki pochodzący z kradzieży samochód finansując w ten sposób przestępcze działanie, które niewątpliwie szkodziło osobie prawnej, którą reprezentował. Oskarżony również swoim zachowaniem ułatwił działanie grupy, która zajmowała się handlem kradzionymi samochodami i to o dużej wartości. Te wszystkie okoliczności przemawiają za uznaniem, że stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 291 § 1 kk popełniony przez oskarżonego A. S. (1) był wysoki.

Przy wymiarze kary dla oskarżonego A. S. (1) za czyn z art. 291 § 1 kk polegający na nabyciu pochodzącego z kradzieży samochodu M. (...) Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 kk.

Sąd uznał, że adekwatną i sprawiedliwą karą będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze sześciu miesięcy. Kara ta uwzględnia opisany wyżej stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Spełni ona swoje funkcje zapobiegawczą i wychowawczą wobec oskarżonego oraz środowiska, w którym żyje.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności uznając, że będzie to wystarczające do osiągnięcia celów kary, a dwuletni okres pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego. Oskarżony jest osobą niekaraną (informacja z K. k. 1165), o ustabilizowanym trybie życia. Pozwala to wnioskować, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary nie wejdzie on więcej w konflikt z prawem i uświadomi sobie konieczność przestrzegania norm prawa karnego.

Obok kary pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny, która stanowi realną dolegliwość wzmacniającą wychowawcze i zapobiegawcze cele kary pozbawienia wolności. Oskarżony również powinien odczuć materialne konsekwencje dokonanego czynu. Przy ustaleniu liczby stawek dziennych kary grzywny oraz wysokość jednej stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę stopień winy i społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu, ale także sytuację majątkową oskarżonego, który uzyskuje stały dochód.

Odnosnie czynu dotyczącego rejestracji pojazdu M. Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia jego kwalifikacji polegającej na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy (art. 272 kk) w zbiegu z posłużeniem się podrobionymi dokumentami, albowiem zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na uznanie, że oskarżony przy wniosku o rejestrację samochodu M. posłużył się tego rodzaju dokumentami. Ze zgromadzonych dowodów, a zwłaszcza dokumentacji nadesłanej przez Urząd Miasta Ł. wynika, że oskarżony do wniosku o rejestrację pojazdu M. (...) dołączył fakturę

sprzedaży wystawioną przez A. A. (3), której wystawienie i oryginalność potwierdził świadek A. A. (3), dowód rejestracyjny, odpis z rejestru handlowego, zaświadczenie o numerze REGON, zaświadczenie o badaniu technicznym, oświadczenie oraz fax o działalności osoby sprzedającej. Brak jest podstaw do przyjęcia, że którykolwiek z tych dokumentów jest podrobiony lub przerobiony. Takich argumentów nie zawiera również uzasadnienie aktu oskarżenia.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego należy rozpatrywać wyłącznie w oparciu o przepis art. 272 kk, albowiem oskarżony przedstawił do rejestracji dokumenty wiedząc, że nie dotyczą one samochodu rzeczywiście przez niego nabytego i rejestrowanego i przez takie podstępne działanie wyłudził poświadczenie nieprawdy w postaci rejestracji samochodu M. (...) pochodzącego z kradzieży na szkodę M. T..

Przepis art. 272 kk stanowi, że karze pozbawienia wolności do lat 3 podlega ten, kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentów.

Zgodnie zaś z art. 101 § 1 pkt 4 kpk karalność przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5. Jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie karalność popełnionego przez nią przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Karalność zatem czynu z art. 272 kk polegającego na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego na samochód M. o nr rej. (...) pochodzący z kradzieży na szkodę M. T. popełnionego w dniu 2.10.2000r. uległa przedawnieniu w dniu 2.10.2010r. Wobec tego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie w zakresie tego czynu należało umorzyć.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.